

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА СВЕ ПОЛИЦИЈСКЕ РАДЊЕ

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут недељно. По потреби биће ванредних бројева. Претплата се шаље уредништву у Београду на „Великом Тргу“ до Управе града Београда, а у унутрашњости код овлашћених скупилача или на пошти. Цена је листу: чиновницима, учитељима, званичницима, општинским писарима и осталим званичницима у опште годишње 12, полугодишње 6 динара, Гостиничарима и механичарима из унутрашњости годишње 12, полугодишње 6 динара, Жандармима годишње 6 полугодишње, 4 динара, ну ови се по овој цени могу преплатити само преко својих команданата, полицијске односно пограничне жандармерије. Надлештвима у опште 20 динара на годину. За иностранство годишње 24, полугодишње, 15 динара. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Писма само плаћена примају се. Рукописи не враћају се. Огласи по погодби.

НАША ДЕЦА

(ИЗ ТАСИНИХ БЕЛЕЖКА)

(НАСТАВАК)

20.

У ранијим мојим белешкама помињао сам, да је пожуа за децом у јевропским престоницама узела грднога маха.

Талбот тврди, да се у Лондону и Паризу проститујитке ливерују из недораслих девојчица. Међу њима има и деце чак од — десет година!

Други писац К. Х. Кервин (The Christian) казује још страшније ствари. Он тврди, да се међу Енглезима врши блуд над децом од — седам година!... На то му је један од енглеских судија одговорио, да он има такве случајеве и над децом од — две и по године!!*)

У тим великим, „образованим“ варошима, где се стиче сва цивилизација, где су расади светске културе, ту је лов на децу сасвим обична појава. Према лепоти и развијености дају се и цене. Плаћа се 5—20 фун. штерлинга, и ради овог гадног посла имају нарочите агентуре, подводачице, које децу маме, обећавају злато и свилу, те их подводе...

Члан лондонске полиције Јосиф Диллаи у једном свом извештају наводи, да је једне ноћи, када је вршио преглед сумњивих проститујитских места, у једном бурдељу, у неколико соба, нашао у креветима по једног старог господина и узаш по двоје деце...

И онда је ваљда имао право професор Лавелај (De Lavelaye), када је, као енглески одасланик, на базелском конгресу узвикнуо:

— Господо!... Три су зла, што данас даве модерно човечанство: проституција, алкохолизам и стајаћа војска...

21.

Таласи таквога јевропскога разврата нису могли проћи, а да, пошав од Запада, не запљусну и ове наше мирне, источне крајеве, где, истина, цивилизација није још сасвим однела победу над јавним моралом, али, где је до скоро, до доласка оних „образованих“ странаца, текао миран, чедан, патријархалан, српски живот; где је и на улици и на дому, и на само један мало слободнији поглед румен подилазно образе Српкиње жене и девојке...

Бонту је дошао у Србију, да нам бајаги гради жељезницу, па нам је опљачкао и однео толике милијоне...

Његово име и његови злокобни послови тврдо су везани са несрећом српском...

И, истину да кажемо, требаће векови, да их, ако могне, време истисне из помена и сећања овог нападеног и оглобљеног народа...

Али, и та пљачка није све зло од њега

Он нам је довео своје чиновнике и раденике, махом шљам друштвени са Запада.

И што тамо није могло ни леба добити, овде се распилело и обухватило сав наш домаћи и друштвени живот...

*) На други дан Божића 1885 г. симовано је у Београду, на Енглезовцу мушко дете од годину дана! Злочинац, Никола Павловић. Циганин, осуђен је за то на десет година робије...

Покварени и блазирани странци, донев собом развратне прохтеве, пренели су их и на наш миран, моралан, свет...*)

22.

Странци су на једном крају Дорћола основали за се — подводнички дом.

Ту су богато награђивали подводнице, које су им намамљивале децу од 10, 12 до 14 година...

Када се је томе ушло у траг, ухваћено је на томе месту, у тај мах, четворо деце. Најстарије је било од 14 а најмлађе од 10 година... Сва су, прегледана, нађена — заражена...

Да испричамо само што је једна од њих, најмлађа, на испиту казивала:

— Ја сам ћерка Н. ... Учила сам пет разреда. Не могући даље да ме издржава, мати ме је дала да изучим شناјдерај... Два месеца сам ишла код Бетике, شناјдерке, у Скопљанској улици. Али ме једнога дана нађе ова моја другарица, Лепосава, па ми стане говорити: како идем поцепана, прљава, неочешљана, јадна и жалосна; како би могла, само ако хоћу, лепо живети, нове и свилене хаљине носити, као и она што се лепо носи ит.д... Другога дана опет ми је тако казивала... Једне недеље, баш на подне, када сам ишла кући, казала ми је, да ме њена госпоја зове... Хтела сам да чујем, била сам радознала, па и одем тамо... Госпоја ме лепо прими. Неколико ме је пута пољубила. Па ми је изнела пун тањир колача и бонбони да једем. Ја сам се устручавала, али ме је она једнако нудила. Завила ми је бонбоне и у хартију, па ми је дала да понесем. Још ме непрестано миловала по глави и све говорила да њој дођем, да њој долазе и многа друга деца, па још и како господска... Када сам од ње отишла, мени се допало како она лепо са мном поступа, па сутра дан напустим ону شناјдерку, те дођем код госпође Феме... Ту сам већ недељу дана... Долазила су нека господа, лепо обучена, нису знали српски, него неки други језик... Па су ме миловали, на крилу држали, љубили... Скидали ме голу... радили са мном срамотно... Ја сам морала плакати, јер ми је било тешко... Али ми је госпоја Фема говорила, да се не плашим... да то није ништа... да су то добри људи... да су тако радили и са другим девојкама, па шта им, вели, фали... Господин ми је дао — наполеондор, који ми је госпоја узела да ми купи нов шешир, а за њу ми је дала — петодинарац... Па ова страна господа нису радила само тако са мном... Ту је долазила и Анка Г... ћерка Н... И она, када изађе после подне из школе, свраћала је код госпође Феме... Тако исто долазила је и Александра, ћерка Н... Њен отац има ону велику радњу на Ђошку... и ћерка господина Н... и она је свраћала код наше госпоје... Мајка мисли, да она иде у школу, у институт, а она се тако заједно с нама код госпође Феме проводила.

23.

Пре три године десио се у Паризу овакав случај. Један бесан Паризлија, богат пустилов, седећи у веселом друштву,

*) Један од таквих странаца и данас је, на жалост, чиновник српски. Па да вам кажем, како се одужује за гостопримство и ону лепу плату, коју свакога месеца прима на српској државној каси. Али, што да ја то причам када то сама књига казује. Надлежном министру скрећемо пажњу на књигу: *Des Batignolles au Bosphore* од Theodore Cahn (Париз 1890).

www.unil.org...клади се с једним својим пријатељем, да ће дати банкет, на који ће позвати 200 јавних девојака...

И доиста, под лажним потписом: Armand de Civreу рашљу се штампане позивнице на проститујитке.

Како је париски Temps уверавао, на банкету је било 260 „дама“. Њих су дочекали 40 госпoде.

Банкет је био у салону Lemardelay, у Ришељевој улици. Ручак је почео у 8 сахата по скупом мениу à la Dubaу...

Испрва је ишло све лепо и мирно, али када се око 10 сати загрејаше, оптерећене вином, главе у девојака, настаде свађа и бој, полупаше све по кавани и отвори се неред који буде прихваћен од радничке руље на улици, да је сва полиција посла имала...

Слично томе бесни странци природе и у Београду.

Рекао сам већ — све то долази са цивилизацијом...

Било је на десет девојака, све испод 20 година...

Сваки господин добио је по једну девојку... У том друштву био је и један од наших Паризлија...

— Све је било лепо и богато — прича једна од девојака... Ми смо девојке долазиле кришом, и свака за се, да неби свету у очи пало... Господа су нас дочекивала и помагала, да се раскомотимо... Па онда смо сели за вечеру... Вечера је била господска... Шта ти ту није било за јестиво... Ми се, онако гладне, добро наједосмо... Било је неке три сорте вина, па и шампања... Ми се, бога ми, и написмо... А и морали смо се пити, јер чим која чашу испразни, до ње седећи господин кавалер напуни је... И сваки час морали смо се куцати... Када је било око поноћи, ми не знамо шта је даље било... Господа су нас скидала голе, наге... Шта нису радили с нама... Срамота је и да вам причам... Једва су нас у зору пустили...

Све девојке, које су биле на овој „отменој“ забави, имале су: која оца, која мајку, а већина и оца и мајку...

Једна девојка, из овога друштва, која је једва прешла шеснајесту годину, знала је све неприродне начине обљубе, и, без срама, подавала се свима оним стидним и развратним навикама, које су од ње тражили блазирани странци, а за које су слушали и многи наши ђаци, што су се у Паризу учили...

У осталом није ни непозната појава, да у Београду има само 100 уписаних проститујитака, али да има још на 300 приватних девојака, које се нуде за цену од 3 до 30 динара...

Неки пут можете, ако хоћете, добити и по десет понуда на дан; да одете код ове или оне подвачице, где чека лепо, младо, девојче од 15, 16 или 17 година...

Parent је испитивао међу париским гризетама, за узроке, што их је одвело на срамне послове. И на 5183 девојака нашао је овакав резултат: 1425 које су љубавници напустили; 404 које су војници собом у Париз довели; 289 које су њихове газде, код којих су служиле, обешчастили и оставили; 280 које су љубавници, због трудноће, напустили; 1441 које су се одале на тај посао због сиротиње; 29 које су се одале на блудничење да хране браћу и сестре; 37 опет да издржавају своје старе родитеље; и 23 да издржавају своју рођену децу...

У нас леност одводи младе девојке у блуднице...

После тога и она лакомислена покуда: да се има леп шешир, нова помодна хаљина, нов жакет, златан сахат, минђуше ит.д...

И после београдске блуднице које су мало лепше живе много боље од оних на Западу...

Зар их не срећете чешће по улицама: охoле, богато одевене, чисто пркосе скромним и поштеним девојкама...

(НАСТАВИКЕ СЕ).

МОЖЕ БИТИ КРАЂЕ ЕЛЕКТРИЦИТЕТА

(посвећено општој седници Насационог Суда од 23. септембра 1898. Бр. 7537.)

(СВРШЕТАК)

2. Правна одговорност и обавезно јемство набављача електричне струје, — Онај који добија струју обвезан је платити по уговору (цена куповине, аренде); али, докле се простире обвеза јемства набављача струје, особито кад издавање није хомогено, или је врло непотпуно или неправилно? Идеја куповине изгледа да је овде најтачнија. Обвезност јемства за продавца

има својих последица кад продата ствар има недостака, који јој поништавају или смањују бар у знатној мери вредност и корисност.

Уговорна природа издавања електричне струје даје грађу за спорно питање, да ли је тако исто добро у уговорима тачно изрећи правилне последице, које проистичу због прекидања експлоатације као и због неправилног пренашања струје.

У случају прекидања услед неодрживе силе (force majeure), право је, да се ништа не плати за струју за толико за колико је прекид трајао. Ако се тиче електричног трамваја било би добро утврдити суму накнаде, која се има платити од километра редовног превоза кола и посебно означити производна снага, која ће имати да допуни електричну струју у случају каквог прекида више од два дана, а, у недостатку ове производне снаге, означити накнаду плаћања, коју има дати набављач.

3. Може ли се с правом противити набављач струје томе, што би се електрична сила употребљавала на нешто друго по на оно на шта се првобитно мислило, иа баш да тај случај и није предвиђен у уговору? — Dr. Meili се негативно изражава кад уговор изречно не условљава никакву противну одредбу. Ту скоро, био је питан за савет, да се сазна, да ли би неки набављач електричне струје, који је имао дати извесан број коња, био у праву, да се противи томе што електрична сила не би била једино употребљена за вучење, већ тако исто, пребраћањем у електричну светлост, још и за осветљење депо-а и осталих трамвајских принадлежности. Практично питање било је ово: у уговору, цена киловат-сата беше уговорена 0.15 динара; набављач тражаше одмах 0.45 динара за киловат-сата употребљеног за осветљење. Dr. Meili потврди такво тражење, јер у уговору се ничим не означаваше један једини начин употребе електричне струје, пошто у опште сам начин употребе електричне струје није предмет уговора. У осталом трамвајско друштво осветљавало је и кола помоћу електрицитета. Осветљење депо-а и осталих принадлежности мора, дакле, бити стављено под исте услове под које и осветљење кола: тицало се, дакле, правне принадлежности трамвају.

Примена електричне силе везана је за мноштво других проблема; навешћемо неке од њих.

Она дозвољава, да се науци о службеностима прида нова тековина, јер нам пружа могућност, да се створе односи овакве природе на знатним одстојањима.

Може ли се електрична сила присвојити, или још боље, у којој се мери, и на који начин може дати у залогу примарна и централна електрична станица, па ма како да су потпуно удаљене једна од друге?

Осем тога, има да се реши, да ли су телеграфске и телефонске службености државне привилегијом овлашћене на употребу шосе-а, улица и јавних места, и да ли оне имају права на заштиту од одвођења струје, која је створена приватним линијама.

Тако исто, једно је питање да се сазна и ово, да ли сопственици кућа имају право на накнаду штете кад трамвајска служба, или служба другог каквог електричног строја производи штетну хуку за употребу ових непокретности — кућа.

Исто тако, ваљало би испитати како би се могло довести у хармонију право експропријације с предузећима, која експлоатишу мреже с врло јаким струјама.

И, тако, у скорој будућности створиће се грађа, која ће се у кратко означавати збирним именом *сопственост електричног права*. Интернационални конгрес електричара, који је био 8. септембра, 1891. године, у Франкфурту на Мајни, такође је с ових разлога решио, да заснује једну секцију за проучавање основних принципа електротехничког законодавства.

Студија Dr. Meili је важан приложак за осветљење питања, која као да чине велике тешкоће правницима. Електричари не би могли били у забуни о овоме предмету. Кад се скупи ток воде и управи на турбине (кдло); кад се сагорева камени угаљ и употреби снага, која се створи паром, у циљу да се производе извесна ствар, ова ствар мора имати неку материјалну вредност; противзаконно присејање те ствари јесте, дакле, тако исто кажњиво као и крађа каквог предмета, или материје, која служи за њено произвођење.

Друштво електротехничара из Мајне на Франкфурту и Лајпцига предложило је Друштву уједињених немачких инже-

њера и електричара, да простудирају питање о заштити електрицитета од крађе. Једној комисији беше стављено у дужност, да приуговори молбеницу за Канцелара Царства и пруског Министра Трговине. Та молбеница, која је предата јануара, 1897. године, садржавала је предлог:

Да се дода 1-вој алинеји, члана 242-ог Кривичног закона Немачког Царства следећи пасаж:

„Иста казна биће досуђена ономе, који би одводио рад неке фабрике, који неко трећи употребљава за произвођење неке снаге, у намери, да ту снагу недозвољеним начином себи присвоји.“

Не помиње се ни електрицитет, ни струја, већ у опште рад. Влада је одговорила, да је то питање већ у студији.

Оно што чини велике услуге правницима, то је анализа, коју употребљава техничар. По томе, ако се одведе вода каквом воденичару над његовим кџлом, чини му се штета, која је кажњива. На против, одведе ли му се вода испод кола, нема штете. Украђена је вода у оба случаја, али није то противзаконитост одвођења воде као воде, која чини штету воденичару, већ једино крађа рада, који вода преставља. Може се замислити, да вода није ни украђена, већ одведена пропустним каналом испод кџла.

Следећи случај с једном фабриком и њеним претплатницима такође је јасан: претпоставимо серију хидрауличних фабрика, које позајмљују воду из неког резервоара на висини да је спроведу у други, који је ниже постављен. Инсталација парних пумпи пење воду из доњег резервоара у горњи; — пумпе и резервоар припадају неком предузећу, које је примило од сваке фабрике сразмерну награду за рад, којим их снабдева. Ако неко одведе воду из горњег резервоара и спроведе је у доњи, не одводи воду већ рад. Исто тако, не одводи се електрична струја, већ електричан рад, постављајући без знања неке фабрике спајање са њеном мрежом. Правници би за цело сматрали одвођење рада, који преставља вода, као крађу; ваљало би, дакле, тако исто, да суде и о одвођењу рада електричне струје.

* * *

Извели смо како се о овоме питању чине рефлексије међу стручњацима, електротехничарима, коме прилазе и најбољи правници. Нека овај наш приложак томе питању послужи за његово расветљење.

Усвајајући ово мишљење, са своје стране додајемо, да се противно мишљење не може закљонити ни за орште начело Кривичног права: *nullum crimen sine lege; nulla poena sine lege* (§ 2. кривич. зак.), кад се суштина електрицитета схвати са овог јединог и могућег гледишта с којег га има правник посматрати према принципима, који владају у науци Грађанског и Кривичног права.

Н. М. Триезић.

ПОЛИЦИЈСКИ РЕЧНИК.

Општински послови.

Пресуђења код општинских судова

Једна одбијена аабрана

Петар Д. Петронијевић, чиновник министарства Финансија и његова жена Савета, дугују ми по под. приложеном извршном решењу трговачког суда № 10824, 150 динара главног дуга са 6% год. интересом од 6. јуна 1897. године на до наплате, са 30 динара спорних трошкова.

За обезбеду овога дуга са трошковима по осудном решењу, молим суд, да одобри забрану на $\frac{1}{4}$ плате дужникове, коју као чиновник министарства Финансија прима и на њихову покретност коју у својој кући имају, као: столове, столице, ормане, кревете и остало покућанство, колико довољно буде за обезбеду овог дуга.

Све што се узабрани нека се преда на чување Сави Костићу, абацији овд.

20. новембра 1898. год.

Београд.

Марко Лазић
трг. овд.

Прилог

За јавне исправе
§ 454.

Решење

Суда првостепеног трговачког надлежног.

Заседали судије:

Н. Н.
Н. Н.
Н. Н.

Преседавао председ. суда:

Н. Н.
Писар:
Н. Н.

Марко Лазић, трг. овд., правдајући забрану одобрену решењем овог суда од № 9546, молио је суд, да по кратком поступку осуди његове дужнике Петра Д. Петронијевића, чиновника министарства Финансија, и жену му Савету, да му плате 150 динара главног дуга са 6% год. интересом од 6. јула 1897 год. до наплате, 4-50 динара таксе и 30 динара трошка.

За доказ поднео је меницу.

Како је јавном писменом исправом, коју је тужитељ у оригиналу суду поднео, доказано, да је рок изложеној обвези 6. јула 1897 године истекао, и како тужитељ тражи, да се тужени на испуњење поменуте обавезе силом закона принуди, то суд београдско-трговачки на основу § 454 закона поступка судског за грађанске парнице

Извештава

обе парничне стране, да је полициској власти писано, да она горе изложену обавезу ако је тужени за три дана, рачунајући од дана, кад ово решење примили буду не испуне, или се по § 455 поменутог закона поступка судског код суда не одбране изврши и то најдаље за друга три дана. Тужени ће ако се не одбране платити тужитељу 150 динара са 6% год. интереса од 6. јула 1897. год. до наплате 14 динара таксе и 12 динара трошка.

Из седнице београдског првостепеног трговачког суда 20. августа 1898. год. № 10824.

Потпис писара
№ 9856.

Потпис председ.

Решење општ. суда по тражби за забрану.

Судски разлози:

За менична потраживања, општински суд надлежан је, за суђење и обезбеђење по § 6. грађ. поступка, само за суму од 100 динара. Дакле за ово потраживање општ. суд није био надлежан да одобри обезбеђење по меници, јер вредност њена прелази круг надлежности општ. суда, услед чега је и тражена забрана код трговачког суда, која је и одобрена, а затим као таква и оправдана. Дужници су на плаћање дуга осуђени, осудним решењем, које се овде као доказ у прилогу налази и на основу кога се сада тражи понова забрана код овог суда. По овоме решењу писано је према закону полициској власти за извршење. Дакле извршена је забрана и писано за извршење наплате, према чему је ово потраживање обезбеђено. Онај суд који није био надлежан за решење о обезбеђењу не може бити надлежан за одобрење већ једном свршеног обезбеђења по осудном решењу надлежног суда, за извршење кога је надлежна полициска власт. С тога суд општине београдске на основу § 6. и 13. грађ. суд. поступка

Решава:

Да се молилац од свога тражења као неумесног одбије, о чему га извести уз повраћај прилога.

Потпис деловође
Задатак.

Потпис судија.

Општинским писарима. Одговорите је ли ово решење правилно и на закону основано.

М А Л А Р О К А

ПРИПОВЕТКА

Гија де Мопасана

I.

Поштоноша Медерик Ромпел, кога су људи из тога краја звали Медери, пође у обични час из поштанске куће у Ројл-ле-Туру. Пошто је прошао кроз варошицу дугачким кораком старога војника, пређе преко виланских ливада, да би дошао

до обале Бриндије, којом је могао доћи идући уз воду, до села Карвелена, одакле је требао почети раздавање.

Ишао је брзо, дуж уске речице која се пенела, мумлала, кључала и протезала се по свом травастом кориту, под сводом од врба. Око великих стена које су јој пречиле ток, окретало се водено коло, налик на оковратник са завежљајем од пене. На неким местима јављали су водопади од једне стопе, често невидљиви, који су благо шумили под лишћем, под травом, под кровом од зеленила; затим даље обале се шириле, јављало се мало мирно језеро по коме су пловиле пастрмке међу зеленим лишћем које се таласа на дну мирних поточића.

Медерик је непрестано ишао, не видив ништа, и мислећи само на ово: »Прво моје писмо је за Поевронову кућу, после тога имам један за Господина Ренардеа; треба дакле да прођем кроз шуму«.

Његова плава блуза припијена уз стас појасом од црне коже брзо и одмерено промицала је кроз двојни ред врба; и његов штап, јака батина од зеленике, кретала се истим покретом којим и његове ноге.

И тако пређе Бриндију преко једнога брвна, пребаченог с једне обале на другу, са затегнутим ужетом које је било везано за два коца пободена у обалу.

Шума, својина г. Ренардеа, председника општине карвеленске, и најбогатијег газде у месту, била је од старих, огромних дрва, правих као стубови, и простирала се, на пола миље у дужину, до леве обале речице која је граничила овај огромни свод од лишћа. Дуж воде поизницале су велике шибљике, грџане сунцем; али, у шуми није било ничега до саме маховине, густе маховине, нежне и меке, која је ширила по тихом ваздуху лаган мирис плесња и сувих грана.

Медерик успори корак, скиде црну капу украшену црвеним ширитом, и обриса чело, јер је већ било топло по ливадама, и ако није било више од осам часова из јутра.

Таман је био пошао својим убрзаним кораком, када опази испод једног дрвета, нож, дечји но мали нож. Када га је подизао, нађе још један напрстак, затим игленицу са иглама два корака даље.

Узевши те ствари, он помисли: »Предаћу их господину председнику;« и опет се даде на пут, али сад добро отвори очи, очекујући непрестано да нађе још какву ствар.

Одједном, он се нагло заустави, кас да му је препречила пут каква брана; јер, на десет корака пред њим, лежало је на леђима тело једног детета, са свим голо, по маховини. То је била девојчица од дванаестак година. Руке су јој биле отворене, ноге раширене, лице покривено марамом. Мало крви видело јој се на бутинама.

Медерик поче ићи на прстима, као да се бојао да не чини ларму, предвиђајући какву опасност; очи му беху разрогачене.

Ко је то? Када спава? Затим му паде на ум да се сасвим го не спава, и то у седам и по часова из јутра, под свежим дрвећем. Онда је мртва; и он се налазио пред једним злочиним. При тој помисли, хладна језа прође га свега, и ако је био стари војник. При том, то је била тако ретка ствар у целом крају, убиство, и то убиство једнога детета, да није могао веровати својим очима. Али на њој није било никакве ране, ничега сем оне сасушене крви на њеној нози. Како су је дакле убили?

Он се био зауставио сасвим поред ње; и посматрао ју је, наслоњен на своју батину. Извесно, познавао ју је, јер је познавао све становнике из целога предела, али како није могао да види њено лице, није могао погодити име. Наже се да скине мараму која је покривала лице; затим заустави пружене руке, задржан једном помишљу.

Да ли има права да одваја од лешине некакву ствар пре но што власт учини извиђај? Он је замишљао правду као неку врсту ђенерала коме ништа не може умаћи, и који придаје исто толико важности једном изгубљеном дугмету као и удару коња у трбух. Под том марамом можда ће се наћи главни доказ; то је било парче доказа, које је могло изгубити своје вредности, ако га он додирне својом невештом руком.

Најзад, подиже се да потрчи до г. председника; али друга мисао поново га задржа. Ако је девојчица још жива, он је не може тако оставити. Он сасвим полако клече, из обазривости доста далеко од ње, и пружи руку њеној нози. Била је хладна,

ледена, оне ужасне хладноће која чини страшним мртво тело, и која више не оставља сумње. Поштоноша при овом додиру, осети како му се срце стегну, како је сам казао доцније, и суву пљувачку у устима. Подижући се брзо, он потрча кроз шуму ка кући Ренардеа.

Ишао је гимнастичким кораком, с батином под мишком, стегнутих песница, главе у напред; кожна торба пуна писама и новина ударала га је по слабинама по такту.

Стан председников био је на крају шуме која му је служила као парк, и цео један крај њен био је у маломе рибаку који је на томе месту чинила Бриндија.

То је била велика четвороугаона кућа, од сивога камена, врло стара, која је некада издржала опсаде, и свршавала се огромном кулом, високом двадесет метара, саграђеном у води.

Са висине те тврђавице бдило се некад над целим крајем. Звала се Ренарова кула, и није се знало зашто баш тако; од тога назива без сумње је дошло име Ренарде које су носили сопственици тога имања које је остало у истој породици више од две стотине година, како се говорило. Јер Ренарде-и су припадали оном готово племићском грађанству које се често сретало по покрајинама пре Револуције.

Поштоноша улете у кујну у којој су слуге доручковале, и повика:

— Је ли се дигао господин председник. Ја морам овога часа да с њиме говорим.

Знали су Медерика као човека озбиљна и од угледа, и одмах разумеше да се нека крупна ствар десила.

Господин Ренарде, извештен, нареди да му га доведу. Поштоноша, блед и задијан, с капом у руци, нађе председника где седи крај једног дугог стола покривеног растуреним хартијама.

То је био пун и висок човек, тежак и црвен, као биво, и врло омиљен у околини, и ако је био напрасит до крајности. Било му је скоро четрдесет година, и као удовац од шест месеца, живео је на својем имању као сеоски племић. Његов бујни темперамент често му је навлачио на врат непријатне ствари, одакле су га увек повлачиле власти из Роцј-ле-Тура, као добра и поуздана пријатеља. Зар није једнога дана бацио кондуктера на дилижанцу са његових кола, што је овај хтео да прегазу његовог ловачког пса Микмака? Зар није ребра поломио једном шумару који га је тужио што са пушком у руци прелази преко туђе земље. Зар није ухватио за јаку подначелника који је изишао званичним послом, што је господин Ренарде називао изборним походом; јер он је био у опозицији према влади из породичних традиција.

Председник упита:

— Шта је, Медериче?

— Нашао сам мртву једну девојчицу у вашој шуми.

Ренарде се исправи, лица црвена као крв:

— Шта кажете... Девојчица?

— Јесте, господине, девојчица, сасвим гола, на леђима, са крвљу, мртва сасвим мртва.

Председник повика:

— Тако ми Бога, кладим се да је то мала Рока. Баш сада су ме известили да се од синоћ није вратила својој матери. На коме сте је месту нашли?

Поштоноша каза место, даде појединости, и понуди се да поведе председника.

Али Ренарде одговори брзо:

— Не. Нисте ми потребни. Пошљите ми одмах пољака, општинског секретара и лекара, па продужите свој пут. Брзо, брзо, и реците им да се нађу са мном у шуми.

Поштоноша, послуша и уклони се, бесан и љут што неће бити присутан извиђају.

Председник општине изиђе, уз шешир, велики мек шешир, од сиве вуне, са врло широким ивицама, и застаде неколико тренутака на прагу своје куће. Пред њиме се простирала велика зелена рудина коју су шарале три велике пеге, црвена, плава и бела, три бокора расцветаног цвећа, један с лица куће а друга два са стране. Мало даље, дизало се до неба прво дрвеће шуме, док су се са леве стране, преко Бриндије разливане у рибаку, виделе велике ливаде, цео раван и зелен предео, испресецан јендецима и редом огромних врба са њиховим слабим гранама и дрхтавим лишћем.

Десно, од штала, дозиданих зграда, што је све припадало газдинству, почињало је село, богато, насељено одгајивачима волова.

Ренарде полако сиђе низ степенице, и, окренувши се лево, пође обалом спорим кораком, са рукама на леђима. Он је ишао, погнутог чеља; с времена на време погледао је око себе, не би ли опазио лица за које је послао.

Кад је дошао под дрвеће, заустави се. скиде шешир и обриса чело као што је учинио Медерик; јер пламено јулско сунце падало је као ватрена киша на земљу. Затим председник опет пође, поново се заустави, и врати се на старо место. Одједном, сагнувши се, замочи своју мараму у речницу која је клизила крај његових ногу, и рашири је на главу, под шешир. Водене каше журиле су му низ слепе очи, преко ушију на јак и црвен врат, једна за другом под бели оковратник његове кошуље.

Како се још нико није јављао, он поче лупкати ногом, затим повика:

— Еј! Еј!

Један глас одговори с десна:

— Еј! Еј!

И лекар се појави под дрвећем. То је био мршав човечић, бивши војни хирург, кога су сматрали као врло искусног у околини. Рамао је, пошто је био у рату рањен, и помагао се у ходу једним штапом.

Затим опази пољака и општинског секретара, који су извештени у исто доба, долазили заједно. Лица су им била запрепаћена и трчали су задијани, идући и касајући један за другим, да би се покурили, и млатарајући тако јако својим рукама да је изгледало да врше посао више њима него ногама.

Ренарде рече лекару:

— Ви знате у чему је ствар?

— Да, једно мртво дете које је Медерик нашао у шуми.

— Тако је. Хајдемо.

И они почеше ићи један поред другог, а за њима она двојица. Њихови кораки на маховини нису се ни чули; очи су им тражиле по земљи, пред њима.

Доктор Лабард пружи одједном руку:

— Глете, ено га!

Врло далеко, под дрвећем, опажало се нешто јасно. Да нису у напред знали шта је, не би погодили. То је изгледало светло и тако бело, да би се могло помислити да је спало рубље; јер један зрак сунца који је продрио кроз грање осветљавао је бледо месо великом косом пругом преко трбуха. Приближавајући се, они су мало по мало распознавали облик, покривену главу, окренуту према води и обе руке раширене као у распињању на крст.

— Ужасно ми је врућина, рече председник.

И, сагнувши се крај Бриндије, поново замочи своју мараму, коју опет стави на чело.

Лекар ускори корак, заинтересован открићем. Чим дође до лешине, наже се да је испита, не додирујући је. Био је метнуо цвикер као да посматра какав занимљив предмет, и окрете се сасвим полако, и рече, не дижући се:

— Синовање и убијство које ћемо одмах констатовати. Ова девојчица је готово већ жена, погледајте јој груди.

Две дојке, доста велике већ, биле су се обесиле низ груди, омекшане услед смрти.

Лекар лагано скиде мараму која је покривала лице. Она се појави црна, ужасна, исплажена језика, исколачених очију. Лекар продужи:

— До врага, удављена је пошто је силована.

Пипао је врат.

— Удављена рукама без и једног особеног трага, ни знак нокта ни отисак прстију. Тако је. То је мала Рока, одиета.

И деликатно опет је покри марамом.

— Ја немам овде никакво посла; има бар дванаест часова како је мртва. Треба известити суд.

Ренарде, усправљен, са рукама на леђима, гледао је сталним погледом мало тело прострто по трави, и мрмљао је:

— Како је јадна! Требало би наћи одело.

Лекар је пипао руке, мишице, ноге и рече:

— Сигурно је била дошла на купање. Одело мора да је негде крај обале.

Председник нареди:

— Ти, Пренсипе (то је био секретар општински), ти ћеш ићи да тражиш те хаљине поред воде. Ти, Максиме (то је био пољак), отрчаћеш у Роцјле-Тур и доведи ми истражног судију са жандармима. Треба да су овде кроз један час. Разумеш. Оба човека се брзо удалише; а Ренарде рече доктору:

— Који је неваљалац могао учинити овакво дело у нашем крају?

Лекар је мрмљао:

— Ко зна? Сваки је у стању то да учини. Свако у опште и нико посебно. У осталом, по свој прилици каква скитница, какав раденик без посла. Од како смо у Републици, ништа се друго и не срета по путевима.

Обојица су били бонапартисти.

Председник опет поче:

— Да, то мора да је неки странац, пролазник, какав вагабунд без ватре и крова.

Лекар додаде са привидним осмехом:

— И без жене. Како није имао ни добар ручак ни доброг преноћишта, он је себи набавио остало. Човек и не помишља колико има људи на земљи који су у стању да учине злочин у датом тренутку. Јесте ли знали да је ова мала ишчезла?

И врхом свога штапа додиривао је укрупнене прсте мртве.

— Да. Мајка ме је јуче тражила, око девет часова у вече, јер се дете није у седам часова вратило на вечеру. Ми смо га до поноћи дозивали по путевима, али никоме ни на ум није падала шума. Морали смо чекати дан па да наставимо тражења од којих може бити користи.

— Хоћете ли једну цигару? рече лекар.

— Захваљујем, не пуши ми се. Тешко ми је када погледам на ово.

(НАСТАВИЋЕ СЕ).

ИЗ СТРАНОГ СВЕТА

Тајна двора Кер-Гиварш. Париске кругове веома је заинтересовао један врло романтичан догађај, који много личи на лепо измишљену причу, али се не би могло тврдити да је сасвим невероватан. Пре неколико година удала се једна дивна девојка, која је припадала некој осиротелој племићској породици, за старог грофа Р. Свак је знао да драгесна Жакелина де Равно не уздише баш много за својим старим супругом, али је ипак изгледало да је с њим врло добро живела и врло се много забављала у позоришту, на тркама, концертима итд. Једнога дана веома је изненадила поштоваоце грофичине вест, да је стари гроф од једном наумио отићи са својом супругом у Бретању. Од тада се грофовски супружници никад више нису вратили у Париз, а о њима се ни доцније никад ништа није могло сазнати. Барон С., млад, пустилован официр, није могао заборавити лену грофицу, па се реши да пође за њом у потеру. Сазнао је да је гроф Р. са својом супругом отпутовао у неко бретонско село, у чијој се околини налазе рушевине дворца Кер-Гиварш. Ту је гроф као члан „Ecole de Chartes“ хтео да обогати своје археолошко знање — тако је бар рекао својој радознаној околини. Млади официр оде у то село, где сазна да је гроф са својом супругом заиста био тамо, али да је једнога дана отишао у тајанствени дворца Кер-Гиварш, о коме се у ондашњој околини проносе најчуднији гласови. Тај је дворца право зборно место сабласти и разних страшила, па се чак тврди и то, да се мало ко из њега вратио жив и здрав. Тада су — причали су људи официру — тражили и грофа и грофицу, али је све било узалуд. Нигде их нису могли наћи. Али младога барона нису омеле те вести, но је неуморно наставио своје истраживање. Додавио је препоручно писмо од „Ecole de Chartes“ за манастир св. Бранда, који се налази у непосредној близини дворца. У манастирској књијници је почитаве дане претурало старе књиге и списе, и сваки дан је бивао све замишљенији и жалоснији. Најзад је престао одлазити у књијницу. Али га једнога дана нађоше онесвесна на поду у једној манастирској ћелији, а покрај њега једну пожутелу хартију на којој је било написано: „Није истина, као што сви мисле, да је Кер-Гиварш зборно место духова и других сабласти. Већ се у њему налази ужасна људска клонка, коју је поставио један пређашњи господар злогласног дворца, да се помоћу ње ослободи једнога презренога супарника. Та грозна клонка из-

врно функционише. На једној пећини, која стрчи над морем, усечене су стубе, од којих једна одмах попусти, чим човек на њу стане, а жртва пропадне у понор, из кога се више нико не враћа, а помична се стуба опет уздигне на своје пређашње место, да очекује нову жртву.“ Барон С. тешко је оболео, а неколико дана за тим умро је у уверењу, да се љубоморни гроф освети својој младој супрузи помоћу те кобне клопке, па да је и сам на исти начин завршио живот.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА.

Танасије Јовановић, Милан Буљубић и Јеврем Живковић.

Ноћу, између 13. и 14. августа тек. год., обијена је шупа Радована Савића, опанчара оvd. и из ње украдено 11 комада кожа, у вредности 400 динара.

На три дана по извршеној крађи, украдене коже нађене су код Јеврема Живковића, опанчара из Лазаревца, који, кад га полициска власт среза колубарског узе на одговор, признаде, да их је купио за багателу од неког Танасија Јовановића, обућара из Београда.

Полицији београдској није требало много времена, па да Танасија, који јој израније беше добро познат, пронађе и притвори.

Још мање је требало, па да Танасије призна кривицу и прокаже као саучесника, још и овога Милана Буљубића.

Пошто је и Буљубић признао кривицу, и дело било потпуно ислеђено и доказано, спроведени су сва тројица окривљених првостепеном суду за град Београд на осуду.

Пресудом истог суда од 28. октобра тек. године № 22647, осуђени су: Танасије на 6, Милан на 4 године робије, а Јеврем на годину дана затвора.

Кад је пресуда већ извршеном постала, сазнало се, да је у овој крађи учествовао још и Љубомир Сударски, рибар, али то беше доцкан, јер је Љубомир благовремено утекао, по свој прилици у Аустро-Угарску.

Танасије је родом из Ваљева; има 44 год. малога је раста; сакат је и грбав; по занимању је обућар, године 1894 био је осуђен на две године робије због прављења лажног новца.

Милан је родом из Ужица; има 31 год., стаса је повисоког, добро је развијен, по занимању је рибар, жељен је, и има четворо деце. Ово му је прва осуда, и иста је прилично утицала на њега. Нека би дао Бог, да по издржању исте пође правим путем, па му у том случају, ова осуда неће ништа сметати, да буде честит, поштен и вредан грађанин.

Јеврем је родом из села Оклеца, среза рачанског, али стално живи у Лазаревцу; сада има 28 год., високог је раста, сувољав је. И њему је ово прва осуда, па пошто је пре исте био поштен и вредан занатлија, а сада није осуђен на робију,

већ на затвор, то му и не износимо слику, но га само овако узгред помињемо.

Новембра 11. ове год. осуђени су спроведени на издржање осуде и то: Танасије и Милан Управи Београдског, а Јеврем Управи пожаревачког казненог завода.

Косара Јовановић, — препредена варалица. Нико је не зна која је и од куда је. Она тврди да се зове Косара Јовановић и да је родом из Београда, али се том њеном казивању не може веровати већ и с тога, што за родитеље означаје нека лица, која нико не познаје и која можда, никад нису ни постојала.

До пре годину дана служила је по разним кућама у Београду, а тада је, не хотећи и даље трпети да је госпође „секирају“ и малтретирају, напустила сталну службу, и одала се надничењу.

Ово у неколико професијално занимање, много боље од сталне службе, после десетину месеца постаде јој досадно, и она се реши да, по што по то пронађе неко ново, независно лако, у правом смислу чисто професијално занимање.

У времену, када је она највише мислила да раскине са надничењем, на њену велику срећу или несрећу, упозна се са Владимиром Танацковићем, званим „Јагодинче“, чувеним коцкарком и варалицом, који тек што беше пуштен са осуде, и у велико „кшефтираше“ са шатравим наглавцима.

Ово познанство, које је, узгред буди речено, било са свим случајно, развило се доцније до толике интимности, да је Косара постала повереник, а у скоро и ортак „Јагодинчетов.“

„Јагодинче“ је куповао лажно прстење и дотеривао га чишћењем и премазивањем са извесном смесом, а Косара је исто носила и продавала, а најчешће давала у залогу. Добивени новац, разуме се, делили су.

Ова њихова ортачка радња „en gros“ иђаше добро до септембра месеца ове год. тј. дотле док полиција није „Јагодинче“ прогнала из Београда.

Остав сама, Косара неколико дана проживи од уштеде, а по том опет продуки стари занат и варање.

Варала је дрско и безобразно, и у томе је била необично срећна. За непуну два месеца, извршила је преко 20 превара и то све на један исти начин.

Издајући се за ожалошћену мајку, којој је умрло јединче од 13 год., она је одевена у црнину и плачући, улазила у поједине куће и тражила по 10, 15 и 20 дин., како где, да би са тим новцем могла саранити умрло дете. Ако је тако добила тражени новац она је, хвалећи и благосиљајући, одлазила даље, али ако је била одбијена, она је онда нудила у залогу златан прстен и бурму — једине ствари од вредности, које јој беху преостале. Веома је ретко бивало, да у овим последњим слу-

Танасије

Милан

вајима. Косара није добијала по 10, 12, 15 па и 20 дин. на име залог. Њу се апсолутно ништа не тицаше, како ће огромно изненађење настати за њене зајмодавце, кад после неколико дана виде, да су им залог *поцрнеле* и да су преварени на најординарнији начин.

— Надала сам се, вели Косара у својој одбрани, да ме нико од срамоте неће хтети и смети тужити за тако мале суме, а и кад би ме неко хтео тужити неби ничим могао доказати, да сам га баш ја преварила, јер колико његово „јесте“ толико моје „није“.

Резоновање Косарино било је правилно, али само дотле, докле је она трговала са одраслима. Чим је то покушала са малолетнима, пропала је.

Новембра 17. тек. год., око 10 часова пре подне, пропала је са својом трговином. Косара дође у стан Лазара Вардиновачког, ложача оvd. Лазар у то време не беше код куће, те Косара од његове кћери Марије, за два прстена и једну бурму измами на име залог једну српску новчаницу од 10 дин. и две аустр. форинте.

Кад је Лазар дошао кући, увидео је одмах да је прстење лажно, те је с тога ову ствар доставио кварту палилулском, који нареди живо тражење за варалицом.

После тродневног тражења, Косара је најзад ухваћена. Ухватио ју је Милић Арађеловић, ноћни стражар у тренутку кад је једном кафецији нудила у залогу два прстена за 10 дин.

Узета је на одговор због варања. Косара у почетку одрицаше кривицу, али кад је суочише с неколицином од оних, које је преварила, она је признала све.

Пресудом кварта палилулског од 21. пр. мес., № 10848, Косара је осуђена на тридесет дана затвора, који сада издржава у Управи града Београда.

На неколико дана пошто је већ затворена, сазнало се за још шест превара.

То су ове:

а.) Од С. М..... бакалина оvd. за два прстена измамила је 10 дин.

б.) Од К. З..... кафеције за један прстен и једну бурму измамила је 10 дин.

в.) Од А. Б..... служитеља општинског за један прстен и једну бурму 12 дин.

г.) Од М. Н.... удове, у улици „Скадарској“ за један прстен и једну бурму 10 дин.

д.) Од М. П... опанчара за два прстена и једну бурму 15 дин. и

ђ.) Од г-ђе Н. Н., у близини фабрике моноп. дувана, за један прстен и једну бурму 12 дин.

Нема сумње да је Косара преварила још много и много њих, али се људи стиде и не јављају се.

Износиће читаоцима ову, барем за нас, нову врсту преваре, доносимо и слике: Косарину и „Јагодинчетову“, да их читаоци виде, добро запамте и чувају их се у будуће.

„Јагодинче“ се сада налази негде у унутрашњости.

Покрађа поште. Децембар 7, 1895 изненадио је Београђане, а београдску полицију запрепастио једним догађајем, који се десио тога дана око 5 часова из јутра. Још мазурни од Св. Никољског весела, и Београђани и њихови полицијци трљаху дуго очи, кад чуше за овај догађај, јер не могаху никако замислити: да се у сред престонице, у једној живој улици, у непосредној близини два војна и неколико ноћних стражара, може десити оно, што се ретко и по пустим планинама догађа — да се може покрасти пошта.

Крађа је, као што поменусмо, извршена око 5 часова из јутра, а већ око 7 часова не беше ни једног одраслијег детета у Београду, које вам о њој неби умело ма шта рећи, а у кафанама се ни о чем другом не говораше, но о овој крађи.

Сваки на свој начин објашњаваше њено извршење; сваки по нешто додаваше; многи употребише ту прилику да нападну полицијску власт и докажу: како се она мало стара о имовној сигурности својих суграђана, али што је главно, сви оратори слагаху се у једној претпоставци — да крађу нико други није могао извршити до кондуктер и кочијаш, који тога јутра преношаху аманете са жељезничке станице у централну пошту.

Оставимо беспосличаре да причају и нагађају, а ми да видимо, како је ова крађа извршена и шта је у ствари покрадено.

Рекли смо већ, да је крађа извршена 7. децембра 1895 г. Тога дана, у 4¹/₂ сата из јутра, кондуктер београд. поште Јанко Стојановић, као и увек, отишао је с колима на жељезничку станицу ради пријема аманетне поште. Кола је терао кочијаш Антоније Стојановић.

Пошто је примио све аманете, који представљаху вредност од 202.332-17 дин. и сложио их у касу, која је у колима, он је исту закључао, по том сео у кола — на бок до кочијаша, и кренуо улицом „Немањиним“ ка војној академији. Пре но што су пошли, кочијаш Антоније подигао је заклон на предњем делу кола, јер падаше киша.

Кад су стигли до раскрснице улица: „Немањине“ и „Кнеза Милоша“, чуше лупарање гвоздене штангле, која се, ради веће сигурности, меће преко врата од кола. Одмах зауставе кола и Јанко сиђе да види шта је.

Имао је шта и видети!

Врата на колима беху широм отворена: сви аманети повађени и однесени; каса беше празна.

Видећи ово, и кондуктер и кочијаш отпочеше викати у помоћ. На ту њихову вику одмах дођоше неколико ноћних стражара и жандарма, а наскоро и дежурни писар кварта врачарског.

Одмах се предузе трагање. Опоколише цео парк мин. финансија, по том га стадоше прегледати. Сваки жбунић би најпажљивије прегледан, али се ипак ништа не нађе. Беху већ стигли до изласка и намераваху да напусте парк, кад један жандарм, који разгледаше шибље при излазу, повика:

— Овамо, овамо, ево неких кеса!

Полетеше одмах сви тамо, и на велику њихову радост, нађоше три велике поштанске кесе, пуве аманета. Ове кесе беху покривене маховином и отворене.

Сем ових кеса, у парку је нађено још нешто од важности — нађена је једна женска — свастика кондуктера Јанка — Д.....

Када је упиташе шта ће у парку тако рано, она прво поче муцати, а по том и плакати.

Код оваког стања ствари, деж. писару не остаде ништа друго, но да и њу и зета јој Јанка, као и кочијаша Антонија, одведе до кварта, што је и учинио.

Присуство Д..... у парку и њен плач, беху му довољни, да дође до уверења, да је крађа поште дело Јанкових и Антонијевих руку. Сав срећан, што је, по његовом мишљењу, тако добро ушао у траг овој огромној крађи, он се не могаде уздржати, а да још уз пут не отпочне испитивање над осумњиченима. Резултат тог испитивања био је тај, што је писар, подносећи своје члану опширан извештај о ономе што је урадио, на крају истог додао: *како је он потпуно уверен* да крађу нико други није могао извршити, до кондуктер Јанко у споразуму са кочијашем Антонијем. За то своје тврђење он је изнео и разлоге, који се у главном, састојаху у овоме:

а) што је кључ од врата био код кондуктера Јанка, а брава не беше обијена већ кључем отворена;

б) што војни стражари: пред коњичком касарном и министарством финансија, нису опазили никаква сумњива па чак ни обична лица у времену, када је крађа извршена, и

в) што је у парку мин. финансија нађена Д..... свастика Јанкова, и своје присуство на том месту ничим и не покушава да објасни.

Код овако јаким разлога, није се имало више шта сумњати, те према томе, не треба се чудити, што је члан кварта одмах наредио, да се над Јанком, Антонијем и Д..... отвори кривична истрага.

Већ око 10 сати цео је Београд знао како ствар стоји, а грађани његови не имаху довољно речи, да осуде Јанка и Антонија, као и да похвале брзи и енергични рад полициј. власти.

— Море треба кондуктера и кочијаша дотле тући док се чује да дишу, само ако не кажу где су паре?

— Мислиш, ваљда, да ће их то мимовћи?

— И треба. Ја би их живе пекао; они су гори од обичних лопова. Замисли само колико су нас обрукали пред светом?

— Море, људи, полако-те. Немојте да сте тако брзи. Можда они нису тако криви?

— Шта нису криви? Што их браниш? Ко је други могао имати кључ од каса сем кондуктера Јанка?

— Па његова свастика у парку мин. финансија.

— Оставите га. Он је вечита задушна баба. Та и луд човек овде би могао увидети, да су кондуктер и кочијаш покрали аманете.

Овакви разговори вођаху се, готово у свакој кавани, онога дана, када се крађа догодила.

Ваљда, под утицајем ових гласова, и сама штампа, нападше окривљене, на шта више, препоручиваше иследнику и превентивне мере, у случају да они не признају кривицу.

Испитивање, које је цео дан вршено над окривљенима, није имало никаквог успеха. И Јанко и Антоније све одрицаху, а Даница само плакаше. Уморени већ од силних напора, а љутити због неуспеха, иследник и његов деловођа у мркли мрак прекинуше испитивање, а на основу разлога, које смо побројали, донеше решење о притвору за све троје окривљених. Разуме се већ да је суд ово решење одобрио.

* * *

Прошло је већ 15 дана од кад су Јанко, Антоније и Д..... затворени. За то време испитиваху их, готово сваког дана, али увек без икаквог успеха. Иследник већ поче да очајава.

Нешто неуспех, а нешто поколебано уверење у кривицу окривљених, учинише, да он умоли управу, да се даља истрага по кривици Јанковој повери другоме члану. Молба му би уважена, и место њега одређен је за иследника један од најстаријих и најспособнијих чланова београдске полиције.

(СВРШИТЕ СЕ)

ПОТ Е Р А.

Никола — Јован Томић, Маринко Раденковић, Стојан Миловановић, Лазар — Павле Ђорђевић и Јован Н., сви Цигани скитачи, који су били окривљени за опасну крађу, приликом спровођења за Крушевац, побегли су испред спроводника. Никола има до 40 год., високог је раста, добро је развијен, црномањаст. Маринко има 30 год., високог је раста, црномањаст, браде и бркова ријих. Стојан има 20 год., висок је, сувоњав, плав. Лазар има 40 год., омален је, пун, црномањаст. Јован има до 50 год., омален је, пун, црномањаст. Сви бегунци у оделу су сукненом. Начелство округа крушевачког, актом Бр. 13848 моли све полициске власти, да ове скитаче потраже и у случају проналаска њему стражарно спроведу. Они се могу спровести и Управи града Београда с позивом на Бр. 28613.

Глигорије Младеневић, родом из Бугарске, који се радо издаје за носача и раденика, а који је међу тим један обичан лопов и коцкар. 4. пр. мца украо је самар једном носачу на савском пристаништу, и издајући се за носача, погодио се је, као такав, са Ј..... Ј....., наредником пограничне жандармерије, да му извесне ствари однесе у Топчидер.

Не сумњајући ни најмање, да ту може бити какве преваре, Ј.... му преда један пакет, у коме су биле ове ствари: једно ново државно ћебе, пар нових чизама, један креветски чаршав и једна мала сикирица, те да све ове ствари однесе његовој кући у Топчидер, а он сам пође кући трамвајем.

Сиромас Ј.....!

Пошто је цео дан погледао на носача, који се на велику његову жалост ни одкуд не појави, отишао је најзад, у мркли мрак, комесару топчидерске полиције, и испричао му цео догађај.

Разуме се већ, да је Глигорије одмах стругнуо из Београда, заједно са украденим стварима, по што је претходно самар оставио у једном винограду на топчидерском брду.

Слика Глигоријева, која се већ одавно налази у албуму криваца Управе града Београда, била је довољна нареднику Ј....., па да у њој упозна варалицу, која га је тако дреко преварила.

Нека читаоци добро упамте слику овог „шатравог“ (лажног) носача, те да не прођу као и наредник Ј....., а власти пак нека обрате строгу пажњу на њега, и у случају проналаска, нека га спроведу стражарно Управи града Београда с позивом на Бр. 28611.

Глигорије има 39 год., средњег је раста, плав је, у лицу је подбуо и увек натмурен. До сада је иступно небројено пута био осуђиван за омање крађе.

Алберт Сам, бив. момак код Петра Павловића, месара у Шацу, ноћу између 29. и 30. пр. м-ца покрао је разне ствари своје газди и побегао. Он је високог стаса, добро развијен; у опште је црномањаст, има мале, црне бркове. Начелство округа подриског депешом Бр. 19430, моли све полициске власти да Алберта живо потраже и у случају проналаска њему стражарно спроведу. Пронађени Алберт може се спровести и Управи града Београда с позивом на Бр. 28813.

Драгутин Илић, бив. калфа берберски код Душана Илића, берберина из Крагујевца, ноћу између 30. прошлог и 1. овог м-ца, обио је кућер своје газди и из истог украо 80 дин. па побегао. Он има 19 год., средњег је раста, у опште је плав. Наређује се тражење. Пронађеног треба стражарно спровести начелнику округа крагујевачког с позивом на Бр. 19538, или Управи гр. Београда на Бр. 28964.

Вранислав Деспотовић, бив. калфа сарачки код Пере Марјановића, сарача из Пожаревца, украо је своје газди 33 дин. и побегао. Он има 16 год., раста је средњег, у опште је смеђ. Од одела има на себи панталоне од шајка и антерију с гајтанима. Наређује се тражење. Пронађеног треба стражарно спровести начелству округа пожаревачког с позивом на Бр. 19915, или Управи града Београда на Бр. 28508.

Милан Р. Николић, бив. жандарм, родом из села Кнежице, среза млавског, који је привремено био у притвору општине кнежичке због две опасне крађе, ноћу између 27 и 28 развалио је апсану и побегао. Он има 27 год., средњег је стаса, добро развијен, у опште је смеђ; у оделу је сукненом. Начелник ср. млавског депешом Бр. 19614, моли све полициске власти, да Милана живо потраже а у случају проналаска њему стражарно спроведу. Пронађени Милан може се спровести и Управи града Београда с позивом на Бр. 28593.

Стојиљку Тодоровићу, трговцу из Грнчара, среза лужничког, ноћу између 25. и 26. пр. м-ца непознати лопови разбили су подрум и из једног сандука, који је у подруму био, однели: 60 наполеона у злату, 500 дин. у српским новчаницама од по 10 дин., 30 дин. у виљу, женски накит у вредности 120 дин. 12 комада талира, разне облигације у вредности 1500 дин., сат с ланцем и још много других ствари. Вредност целокупне покрађе износи 3673.50 дин. Начелство округа пиротског депешом № 12651, моли све полициске власти, да лопове са покрађом живо потраже, и у случају проналаска њему стражарно спроведу. Они се могу спровести и Управи гр. Београда с позивом на Бр. 28112.

Т Р А Ж И С Е.

Перку, жену Милосава Давидовића, земљоделца из села Гуњевца, среза тамнавског, која је одбегла од свог мужа и том приликом однела му око 80 дин. готовог новца, тражи Управа града Београда актом № 28479. Перка има 26 година, средњег је раста, црномањаста је; у оделу је сељачком; на десном образу има белегу од огреботине, а на десној руци нема два прета: мали и „домали“. Пронађену Перку треба спровести Управи, или начелнику ср. тамнавског.